

Sygn. akt I CSK 1564/22

POSTANOWIENIE

Dnia 29 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie z powództwa O. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
przeciwko D. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 grudnia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 14 czerwca 2021 r., sygn. akt V AGa 210/19,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej 5400 (pięć tysięcy czterysta 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

O. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w B. wniosła o zapłatę 837 351,26 zł od D. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. oraz o ustawowe odsetki za opóźnienie od 27 września 2016 r. do dnia zapłaty.

Wyrokiem z 14 grudnia 2018 r. Sąd Okręgowy w Katowicach zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 837 351,26 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 27 września 2016 r. do dnia zapłaty (pkt 1) i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 52 685 tytułem kosztów procesu (pkt 2).

Wyrokiem z 14 czerwca 2021 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach, po rozpoznaniu apelacji pozwanej, zmienił zaskarżony wyrok o tyle tylko, że

obniżył zasadzoną kwotę do 540 418,26 zł, a koszty procesu do kwoty 29 824,28 zł, w pozostałym zakresie apelację oddalił.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach skargę kasacyjną wywiodła powódka. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołała się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji w sprawach cywilnych. Uzupełnia system środków zaskarżenia w modelu dwuinstancyjnego postępowania sądowego (por. art. 176 Konstytucji RP). Skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy nie może leżeć wyłącznie w interesie skarżącego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej zależy od interesu publicznego, w tym potrzeby zapewnienia jednolitej wykładni i stosowania prawa, skoro konstytucyjnym obowiązkiem Sądu Najwyższego jest sprawowanie nadzoru nad działalnością sądów powszechnych i wojskowych w zakresie orzekania (art. 183 ust. 1 Konstytucji RP). Podstawą oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są wskazane we wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania sprzeczności zaskarżonego orzeczenia z przepisami prawa, których wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce, gdy zarzucane uchybienia mają kwalifikowany charakter i są widoczne *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy (por. m.in.: postanowienia Sądu Najwyższego z: 15 kwietnia 2021 r., IV CSK 617/20; 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18; 23 czerwca 2017 r., II CSK 41/17; 1 marca 2013 r., I CSK 491/12; 21 lutego 2008 r., II UK 307/07; 8 marca 2002 r., I PKN 341/01).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że została wykazana przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wywody zmierzające do wykazania, że Sąd Apelacyjny nieprawidłowo miarkował karę umowną nie pozwalają uznać, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, z następujących powodów.

Po pierwsze, w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że miarkowanie kary umownej należy do sfery prawa sędziowskiego. Sąd dysponuje uznaniem co do sposobu rozstrzygnięcia, *in casu*, co do tego, czy i w jakim zakresie żądanie miarkowania kary umownej zasługuje na uwzględnienie. W konsekwencji, o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w takich sprawach, można mówić tylko zupełnie wyjątkowo, w szczególności w razie jednoznacznego i oczywistego wyjścia poza granice pozostawionego sądowi uznania, skutkującego arbitralnością kwestionowanego rozstrzygnięcia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 31 października 2018 r., V CSK 217/18; por. również wyroki Sądu Najwyższego z: 2 kwietnia 2014 r., IV CSK 416/13; 5 marca 2019 r., II CSK 58/18; uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego – zasada prawna z 6 listopada 2003 r., III CZP 61/03). We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej nie wykazano żadnego kwalifikowanego błędu, który miałby popełnić Sąd Apelacyjny.

Po drugie, podstawą skargi kasacyjnej oraz wniosku o jej przyjęcie nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). Strona skarżąca kwestionuje natomiast w istocie ustalenia faktyczne, a nawet sformułuje zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., co nie jest dopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym i nie uzasadnia przyjęcia skargi do rozpoznania (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z: 8 października 2009 r., II CSK 222/09; 14 lutego 2013 r., II CSK 292/12; 14 czerwca 2017 r., IV CSK 104/17). W konsekwencji brak jest podstaw do uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz. U. 2018 r. poz. 265).

[as]

l.n